

Arrest

nr. 156 311 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat ENGELS loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Delaram Bazar (district Delaram, provincie Nimroz) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Uw ouders zijn afkomstig van Behsud (provincie Maidan Wardak) maar verhuisden nog voor zij huwden naar Nimroz. Uw vader overleed toen u nog erg jong was. U woonde met uw moeder bij uw oom. U bent nooit naar school gegaan. Uw oom leerde u wel lezen en schrijven. U werkte als lasser in zijn handelszaak in Delaram. In 1391 bent u bij het Afghaanse leger (ANA) gegaan. Eerst kreeg u een opleiding in de provincie Helmand. U ging ook enkele keren op missie, zoals naar Zaranj (de provinciehoofdplaats van Nimroz)

en naar Kandahar. Later bent u beginnen werken bij checkpoint 218, op de weg naar Herat. U en een twintigtal andere militairen controleerden het verkeer. U werd er sergeant en leidde een unit van vijf soldaten. U heeft daar ongeveer een jaar gewerkt.

Op een dag ging u uw familie in Delaram bezoeken. Toen u niet ver van de bazar uit het legervoertuig stapte, werd dit blijkbaar opgemerkt. Alleszins kreeg u iets later het bezoek van R., een dorpeling die u kwam vertellen dat de taliban op de hoogte waren van uw activiteiten voor het leger en dat zij u daarom wilden doden. U vreesde voor uw leven en besloot daarom Delaram te verlaten. U ging naar Zaranj waar u nog even verbleef. U vernam er dat de taliban naar uw huis in Delaram waren gekomen en dat zij uw moeder en oom hadden mishandeld. Daarop heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen.

Op 29 januari 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u gezocht wordt door de taliban. Omdat u voor het ANA werkte, zullen zij u doden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft een legerbadge, een bankkaart, twee foto's en de enveloppe waarmee deze stukken werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Nimroz. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient te worden gesteld dat er in deze beslissing niet getwijfeld wordt aan het feit dat u gewerkt heeft bij het leger en u in die hoedanigheid mogelijks wel eens in de regio rond Delaram (Nimroz) bent geweest. Wel wordt vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u ook effectief uit Delaram afkomstig bent en u in deze regio woonachtig bent geweest.

Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd en tot voor kort zou hebben gewoond, zeer beperkt is. U beweert van het district Delaram in de provincie Nimroz afkomstig te zijn. U bent evenwel niet op de hoogte van het feit dat Delaram in 2007 tot de provincie Farah ging behoren en er minstens tot 2009 deel van uitmaakte (CGVS, p.4). Pas later werd Delaram een district van Nimroz. Dat een inwoner van Delaram niet weet dat zijn district gedurende een tweetal jaar tot de provincie Farah behoorde, is merkwaardig.

Het is voorts opmerkelijk dat u vervolgens ontkent dat Delaram, Khash Rod en Chahar Burjak districten van Nimroz zijn. U verklaart uitdrukkelijk: "Het zijn geen districten maar steden" (CGVS, p.5). Dit is in tegenstrijd met de bronnen die op het Commissariaat-generaal beschikbaar zijn en aan uw administratief dossier werden toegevoegd.

Voorts gevraagd naar districten die aan Delaram grenzen, noemt u Gaw Meshi en Gulistan (CGVS, p.13,14). De informatie toont evenwel aan dat het eerste een dorp is nabij de bazar van Delaram en dat u ten onrechte meent dat Gulistan tot Nimroz behoort: Gulistan is een district van de aangrenzende provincie Farah. Als u nogmaals gevraagd wordt naar omliggende districten, zegt u Shorabak te kennen

(CGVS, p.14). Shorabak is evenwel niet de naam van een district. Voorts noemt u nog Bakwa maar de hoofdplaats van dit district (Bakwa Sultani) kent u dan weer niet (CGVS, p.14). Dat districten als Washer en Nad Ali een grens delen met Delaram, lijkt u ook al niet te weten (CGVS, p.14).

Ook als u wordt geconfronteerd met namen van dorpen als Sar Chela (CGVS, p.14), Ferozi (CGVS, p.15), Toor Ghundi (CGVS, p.15) en Sufyan (CGVS, p.15), lijkt u niet op de hoogte van het feit dat deze dorpen nabij uw beweerde woonplaats gelegen zijn. De informatie geeft voorts aan dat men vanuit Delaram onvermijdelijk via de districten Khash Rod en Chakhansur moet reizen om de provinciehoofdplaats Zaranj te bereiken. U blijkt daarvan opnieuw niet op de hoogte en verklaart dat er op deze (lange) weg slechts een bazar is, waarvan u zich eerst de naam niet herinnert maar die u vervolgens Kanak noemt (CGVS, p.19). Uw verklaringen zijn nogmaals in tegenstrijd met de informatie. Verder is het u niet bekend of de weg die naar de provinciehoofdplaats Zaranj loopt, al dan niet ook de weg is die naar Herat leidt (CGVS, p.7). U stelt verder dat Delaram aan Pakistan grenst (CGVS, p.14). Ook dit is niet correct, zo blijkt uit de aanwezige bronnen.

Ook als het Commissariaat-generaal informeert naar uw activiteiten voor het ANA, blijkt u bijzonder weinig op de hoogte van de geografie van deze zuidelijke regio. U stelt dat u eerst geruime tijd in een militaire basis genaamd Shorabak in Helmand gelegerd was. U heeft evenwel geen idee in welk district van Helmand Shorabak gelegen is (CGVS, p.10). De bij het dossier gevoegde informatie geeft aan dat dit het district Washer is, een district waarvan u elders tijdens het gehoor zegt dat het "misschien in Helmand" is (CGVS, p.14). Vervolgens zou u een jaar lang aan checkpost 218 hebben gewerkt. U situeert deze post op de weg naar Herat in de woestijnregio Dashte Bakwa maar u bent niet zeker of dit nog in Nimroz is (CGVS, p.12,13). Het is niet aannemelijk dat u gedurende een jaar zou hebben gewerkt op een site zonder de exacte locatie ervan te kennen.

Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet in Delaram gewoond heeft. Als u gevraagd wordt hoeveel inwoners Delaram ongeveer telt, zegt u dit niet te weten. Vervolgens heeft u het over "meer dan duizend" inwoners, over "veel mensen" en over "niet weinig" inwoners (CGVS, p.6). Dat u hier geen idee van heeft, is opmerkelijk.

Voorts stelt u dat u als lasser in de bazar werkte en dat in de winkel naast jullie handkarren werden vervaardigd. Gevraagd naar de namen van de mensen die deze handkarren maakten, stelt u dat u deze vergeten bent (CGVS, p.7).

Verder blijkt u weinig op de hoogte van de algemene situatie in uw beweerde regio van herkomst. Zo toont de aanwezige informatie aan dat er jarenlang gewerkt werd aan de weg die Delaram met de provinciehoofdplaats Zaranj verbindt. Dat het ingenieurs en vele honderden (een bron spreekt van duizenden) arbeiders uit India waren (waarbij zes van hen bij aanslagen om het leven kwamen) die deze meer dan tweehonderd kilometer lange weg hebben aangelegd, is u echter niet bekend (CGVS, p.17,18). Evenmin lijkt u op de hoogte van andere projecten die in de afgelopen jaren de vooruitgang van uw regio en van de bevolking beoogden. Hiernaar gevraagd, stelt u louter dat de overheid de mensen in Delaram een handkar kwam schenken (CGVS, p.22). Gevraagd of er buitenlandse soldaten actief zijn in Nimroz, zegt u dat ze er wel zijn maar u blijkt niet te weten welke nationaliteit zij hebben (CGVS, p.22). Het is niet aannemelijk dat een inwoner van Nimroz, die bovendien actief zou zijn geweest voor het ANA in of nabij Nimroz, niet zou weten van waar deze buitenlandse militairen komen.

Nog tijdens het gehoor blijkt u wel namen van mudjahedingroeperingen te kennen maar weet u niet welke van deze in Nimroz actief zouden zijn (CGVS, p.20). Verder blijkt u ook geen namen van commandanten of (voormalige) jihadisten uit deze regio te kennen (CGVS, p.19,20). Nochtans zijn het vaak deze mensen die geprezen of gevreesd worden door de bevolking. Ook de naam Mowlawi Abdul Rasheed, volgens de informatie in 2014 nog schaduwgouverneur van de provincie Nimroz (en dit minstens al sinds 2011), zegt u niets (CGVS, p.18). Dit is zeer opmerkelijk, te meer u als militair in de regio toch zou hebben ingestaan voor de veiligheid.

Verder beweert u dat meisjes in Delaram niet naar school mogen gaan en dat er in het district ook geen meisjesschool bestaat (CGVS, p.19). De informatie spreekt uw verklaringen opnieuw tegen en toont aan dat er wel degelijk zo'n school is. Het is niet aannemelijk dat iemand die altijd aan het openbaar leven zou hebben deelgenomen van deze zaken niet op de hoogte zou zijn.

Voorts kan nog worden gewezen op uw verklaring als zouden uw beide ouders van Behsud in de provincie Maidan Wardak afkomstig zijn. Beiden zouden zij, nog voor ze elkaar kenden, naar Delaram zijn verhuisd. Uw vader zou uw moeder dan in Delaram hebben leren kennen (CGVS, p.2,3). Er dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vaag blijft over deze zaken. Zo kan u, hoewel het Commissariaat-generaal hier herhaaldelijk om meer uitleg vroeg, niet preciseren waarom uw ouders ooit Behsud zouden hebben verlaten. Dit is merkwaardig, te meer het niet erg voor de hand liggend lijkt dat iemand een regio als Behsud, waar quasi alle inwoners Hazara zijn, zou verlaten om zich vervolgens te gaan vestigen in Delaram waar nagenoeg iedereen Pashtoun zou zijn. U stelt dat er in totaal in deze regio slechts acht huizen van Hazara's zijn en u geeft dan ook aan dat u zich in een vijandige omgeving bevond, waar Hazara's niet zeer welkom waren (CGVS, p.15). Dat u niet weet waarom uw

ouders, bovendien onafhankelijk van elkaar, naar dit gebied gekomen zijn, bevestigt eens te meer dat het niet aannemelijk is dat u in Nimroz heeft gewoond.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De legerbadge, de bankkaart en de foto's kunnen hoogstens aantonen dat u ooit actief was voor het ANA. Deze stukken leveren evenwel geen enkel bewijs voor uw verklaring als zou u van Nimroz afkomstig zijn en er gewoond hebben. Evenmin bewijzen zij dat u militair was in de regio's Helmand en Nimroz en problemen kende met de taliban. Geen van de documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor de taliban in Nimroz.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Delaram gelegen in de provincie Nimroz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Delaram heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 4 februari 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.15). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Delamar.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u

voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

*Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar **de onwil of de onbekwaamheid van de overheid** om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.*

In het geval van verzoeker heeft hij net daarvan te lijden, zijnde de onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen niet op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel in bevindt.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

Verzoeker heeft echter veel en gedetailleerde informatie gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS.

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van de asielaanvraag.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en problemen evenals de onmogelijkheid terug te keren omwille van de veruiterlijkte problemen.
Het CGVS meent verschillende punten te kunnen weerhouden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking moet komen voor internationale bescherming.
Verzoeker zal alle punten overlopen om aan te tonen dat deze redenen op zich individueel maar ook samen geen reden zijn om verzoeker de internationale bescherming te ontzeggen."

Verder meent verzoeker dat hij zijn volle medewerking heeft verleend aan het onderzoek en documenten heeft overgemaakt die zijn aansluiting bij het leger kunnen bekrachtigen. Verweerder heeft volgens hem geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met zijn achtergrond en opleiding en met de werking van het Afghaanse leger. Verder stelt hij dat de provinciale indeling van zijn district geen invloed heeft op het dagelijks leven. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met zijn leeftijd. Verweerder geeft volgens hem niet aan wanneer de herindeling zou hebben plaatsgevonden en/of aan de lokale bevolking zou zijn kenbaar gemaakt. Er zijn geen redenen om te besluiten dat hij, toen minderjarig, van deze herindeling kennis diende te hebben. Voorts stelt hij dat de districtsnamen door de lokale bevolking eerder als stads- of centrumnamen worden gebruikt dan als gebiedsomschrijving. *"Ook de vraag naar steden, blijkt dubbel. Bij vragen als noem eens andere steden/ gebieden in de provincie, noemde verzoeker deze gebieden/steden, maar toen gevraagd werd zijn er nog (in de buurt), dan ging verzoeker meer in detail in op de omliggende gebieden/streken/steden en werden ook deze van de naburige provincie benoemd."* Verder wijst hij erop dat er verschillende wegen zijn en dat het in Afghanistan niet belangrijk is de kortste, maar wel de veiligste weg te nemen. Veel mensen kennen volgens hem de wegen, maar niet de namen van straten of dorpen waar zij langs komen.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij gelegerd was in Helmand, alwaar hij geen contact had met de buitenwereld wegens de gevaarlijke situatie. De controlepost 218 was zijn leefwereld. De andere soldaten waren ook niet van de regio en begaven zich evenmin buiten de basis. Verzoeker geeft toelating om zijn volledig dossier bij het Afghaanse leger op te vragen, hetgeen volgens hem voldoende bewijskrachtige elementen zal bevatten. Verder gaf hij aan dat hij het aantal inwoners niet kon tellen, doch wel dat het over duizenden (en dus niet "meer dan duizend") ging. Hij stelt dat hij voorstelde om namen te noemen van mensen die handkarren verkochten op de bazaar, maar dat werd aangegeven dat dit niet nodig was. Tevens wijst hij erop dat hij, gezien het feit dat hij Hazara is en zijn ouders niet uit de regio afkomstig waren, weinig contact had met de omgeving en leefde zoals de meeste Hazara's. Als militair was hij niet in zijn eigen regio gelegerd, waar hij evenmin veel contact had met de buitenwereld, die het nationale leger slecht gezind was. Het kan dat er een schaduwgouverneur was, maar deze was niet erkend en niet openlijk actief tegen het nationaal leger, zodat hij, gelet op zijn functie, geen weet had van deze schaduwgouverneur. Verder bevestigt hij dat er in Delaram geen meisjesschool was toen hij er permanent verbleef. Verweerder toont niet aan dat dit wel zo was.

De beweegredenen voor de verhuis van zijn ouders zijn hem vreemd en zijn vader is gestorven toen hij nog jong was. Hij stelt dat hij duidelijk aangaf welke de samenstelling van de Hazara's ter plaatse was. Verder geeft verweerder volgens hem niet *in concreto* aan waarom verzoekers vroegere verblijfplaats van invloed zou zijn op de geloofwaardigheid. De documenten die hij neerlegde, zijn volgens hem een begin van bewijs van zijn identiteit, zijn werk en dus ook van zijn volledige relaas. Ze liggen in het verlengde van zijn relaas en bevestigen dan ook zijn relaas. Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie

- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS heeft geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd van de regio van waar verzoeker afkomstig van is en beperkt zich tot een algemene betwisting over de afkomstregio van verzoeker.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitvoert

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

*Het CGVS moet zich hiervoor baseren op **recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.***

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd. Verzoeker gaf duidelijk aan van welke regio hij afkomstig was en van welke regio zijn ouders oorspronkelijk afkomstig waren. Dat er dan minstens een onderzoek diende te worden uitgevoerd voor deze 2 regio's om te oordelen of en in hoeverre verzoeker kan genieten van de subsidiaire bescherming.

Dat er dan ook geen sprake is van recente informatie.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota stukken neer die moeten aantonen dat hij actief was bij het Afghaanse leger: foto's en officiële documenten en de enveloppe waarmee deze stukken hem werden toegestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van herkomst, duidt hij niet *in concreto* aan waar of op welke wijze volgens hem geen of onvoldoende rekening werd gehouden met voormelde elementen. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat verzoeker gelegerd was op een locatie waar hij geen contact had met de buitenwereld of dat hij niet gelegerd werd in zijn eigen regio van herkomst, afbreuk zou kunnen doen aan de terecht vastgestelde gebrekkigheid van zijn kennis betreffende zijn regio van herkomst in de bestreden beslissing. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofdte van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke

leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker aanvoert dat de provinciale indeling van zijn beweerde district geen invloed heeft op het dagelijks leven, komt hij niet verder dan een blote bewering. Bovendien kan van een lid van het Afghaanse nationale leger redelijkerwijze verwacht worden dat hij een gedegen kennis heeft van de provinciale indeling van zijn eigen regio van herkomst. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Delaram sinds 2007 tot de provincie Farah behoorde en pas later een district werd van Nimroz.

Verder is ook verzoekers bewering dat de lokale bevolking de districtsnamen eerder gebruikt als stads- of centrumnamen dan als gebiedsomschrijving, een blote bewering, die hij met geen enkel stuk staft. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien niet dat hem gevraagd werd *"noem eens andere steden/gebieden in de provincie"*. Waar verzoeker stelt dat er nog andere (veiliger) wegen zijn om van Delaram naar Zaranj te reizen, laat hij opnieuw na zijn bewering met enig stuk te staven. Voorts blijkt evenmin uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoeker werd duidelijk gemaakt dat het geven van de namen van de mensen die handkarren maakten op de bazaar niet noodzakelijk was, doch er blijkt wel uit dat verzoeker slechts één naam geeft en de rest stelt vergeten te zijn, hetgeen niet aannemelijk is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Waar verzoeker aanvoert dat er geen meisjesschool was wanneer hij permanent in Delaram verbleef, dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er wel degelijk een meisjesschool is en indien verzoeker stelt dat hij recent van Delaram afkomstig is, kan dergelijke kennis wel degelijk van hem verwacht worden.

Met betrekking tot de officiële documenten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient opgemerkt dat deze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze officiële documenten door de Raad niet in overweging genomen. Wat betreft de foto's dient erop gewezen dat foto's slechts een beperkte bewijswaarde hebben, gelet op de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld. Evenmin valt uit deze foto's af te leiden waar ze werden gemaakt. Daarenboven dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat niet meteen wordt getwijfeld aan verzoekers werk bij het Afghaanse leger, doch wel aan zijn beweerde afkomst uit Delaram in de provincie Nimroz. De enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post ontving uit Kabul.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER